

[Aksel Knudsen.]

længere; de går også ud til en usikker fremtid.

Med dette forslag er der ligesom lagt et større sikkerhedsnet under dem; de ved, at der økonomisk er om ikke det store for dem fremover, så dog trods alt en sikkerhed for en tålelig indkomst.

Det har også glædet os, at forslaget er et forslag, at det skal til revision i folketingsåret 1981-82, for der kan være mange ting i det, som trænger til en revision efter nogle prøvår.

Som der står i bemærkningerne, er det et helt nyt kriterium, man har indført med dette forslag. Det er en erkendelse af de vanskelige forhold, vi har på arbejdsmarkedet med et stort antal arbejdsløse og ringe muligheder for genansættelse. Vi trænger til, at der også kan være andre kriterier end sygdom.

Der er en anden positiv ting i forslaget. Det er, at tildelingen af pension kun gælder for 2 år. Det vil sige, at man følger den, der har fået pension; vedkommende er ligesom ikke blevet glemt og lukket ude. Man prøver, om man kan få vedkommende genansat og genindplaceret på arbejdsmarkedet, alt håb er ikke ude. Det kan måske ikke lade sig gøre at genplacere de pågældende, men der er i hvert fald det menneskelige i det, at det aldrig er sjovt at være glemt.

Kristeligt folkeparti kan give sin tilslutning til et positivt arbejde med det i udvalget.

Tove Jørgensen (DKP):

Ifølge Industrirådet er industriens bruttofaktoringstigning i perioden 1965 til 1975 steget med 59 pct. I samme periode er antallet af industriarbejdere faldet med 13 pct. og antallet af arbejdstimer med 29 pct. Alene i 5-året 1970-1975 er bruttofaktoringstigningen på 18 pct. og faldet i antal arbejdere og arbejdstimer henholdsvis 12 og 20 pct. Ifølge en prognose over dansk økonomi efter augustforliget udarbejdet af Industrirådets erhvervsøkonomiske afdeling påregnes stigningen i nationalproduktet i 1976-77 at blive mindre end stigningen i produktionen pr. beskæftiget, det vil sige øget arbejdsløshed.

Disse tal taler deres tydelige sprog om udstødning og nedslidning på arbejdsmarkedet. Vi ved fra adskillige undersøgelser, at det er de

ældre arbejdere, der er mest udsatte, specielt i en periode med lavkonjunktur. Men selv i april 1974, altså inden krisen og arbejdsløsheden rigtig tog fat, var arbejdsløshedsprocenten for mennesker over 55 år det dobbelte af andre aldersgrupper i den erhvervsdygtige alder. Det kunne derfor se ud, som om det forslag, socialministeren her fremsætter, er et rimeligt og humant forslag, men ved nærmere eftersyn viser det sig imidlertid, at det meget nemt kan udvikle sig til både at være urimeligt og inhuman.

Af arbejdsmiljøgruppens tredje rapport fremgår det, at en årgang 67-årige kan opdeles i 40 pct. nye pensionister, medens 60 pct. allerede får en eller anden form for pension.

Vi ved fra redegørelse nr. 3 til arbejdsmiljøgruppen fra socialforskningsinstituttet, at 60 pct. af samtlige invalidepensionstildelinger i 5 års perioden op til 1974 er givet til mennesker over 50 år. Derudover blev der årlig tildelt 7.000 mennesker førtidig pension.

Når udstødning fra arbejdsmarkedet finder sted, sker det som et samspil mellem alderen, og sociale og uddannelsesmæssige forhold. Ikke mindst arbejdsmiljøet spiller en væsentlig rolle. Det er især de ufaglærte i de udsatte, fysisk hårdt belastede eller stærkt forurenede miljøer, der rammes. F. eks. slæber en asfaltarbejder 10-20 t asfalt pr. dag; jeg gentager: 10-20 t om dagen. Slidigt i ryg og ben, diskusprolaps og nedslidning er almindeligt forekommende skader. Af 240 asfaltarbejdere i København går for tiden 142 arbejdsløse, mange af dem er ældre arbejdere, der ikke vil kunne påtage sig arbejde uden for anlægs- og byggebranchen, og også her er det problematisk, hvad de kan sættes til. Skal disse mennesker nu efter at have puklet i deres bedste år spises af med en førtidspension på eksistensminimum i en alder af 55 år?

DKP ser hellere, hvis man ikke for nærværende kan gennemføre en generel nedsættelse af pensionsalderen, at man indbygger det sociale kriterium i invalidepensionsloven, således at invalidepensionen kan tildeles efter socialmedicinske kriterier; det vil sige, at det er behovet og ikke trangsårsagen, der er afgørende. Et menneske, der ikke kan placeres på arbejdsmarkedet af sociale eller medicinske årsager, må betragtes som invalideret i forhold til dette marked. Vi går ind for, at mennesker, der ikke har nået den gældende pensionsalder, men som